

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

סמוך לציון קודש הקדשים
רבי שלמה מקארלין זי"ע

גליון 253 |

פרשת נח תשפ"ו

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת נח

ופתח התיבה בצדה תשים (ו, טז).
בכל תיבה ותיבה [בתפילה] יש רמזים
וצירופים ושמות למעלה למעלה עד
אין סוף, על כן אמר "ופתח התיבה"
פירוש פתיחת התיבה היינו ההשפעות
טובות מה שהתיבות פותחין בעולם,
"בצדה תשים" - כי זה יהיה ממילא,
אבל אתה תדע שבכל תיבה יש סודות
וכוונות.

(בית אהרן כד טו"ד)

כל רמש אשר הוא חי לכם יהיה לאכלה
כירק עשב נתתי לכם את כל (ט, ג).
היינו שעכשיו שהתיר להם בשר, אמר
להם שזה יהיה אצלם "כירק עשב"
שאי אפשר להתגשם על ידי אכילתם
כיון שזה מאכל בהמה, כן יהיה אצלם
גם בשר שלא יתגשמו מזה.

(הרה"ק רבי משה מקוברין, אמרות משה)

וימת הרן על פני תרח אביו בארץ
מולדתו באור כשדים (יא, כח). אמר
הרה"ק רבי אורי מסטרעליסק זצוק"ל,
הנה אברהם אבינו עליו השלום רצה
באמת שיישרף גופו לקיים מצות עשה
של "ופסילי אלהיהם תשרפון באש"
(דברים ז, כה), והרן אחיו נשרף כי
לא רצה באמת לישרף מטעם הניל
רק לקיים מצות עשה של "ונקדשתי"
(ויקרא כ"ב ל"ב), והיה חושב אם
יראה שאברהם ילך באש ולא ייכה,
אז ימסור גם הוא את עצמו לכבשן
האש על כן נשרף. (לכוונת דברי קדשו
יעויין בגמ' סנהדרין צג, א גבי חנניה
מישאל ועזריה שאמרו: ודניאל אמר
איזיל מהכא דלא ליקיים בי פסילי
אלהיהם תשרפון באש'. וברש"י שם,
דנבוכדנצר עשאו אלוה, וכדכתבי
(דניאל ב, מו): 'ולדניאל היה סגיד',
והוא ליה כפסילי אלהיהם שהמקרא
הזה היה צווח עליהם לשורפן, לכך
היה מתירא, עכ"ל. ובספר הישר עה"ת
כתב שהשתחוה לאברהם וכו' עיי"ש).

(אמרי קדוש)

קדושת הקדוש

אמרים מובחרים, יקרים ומאירים, מתוך הספר
'קדושת הקדוש' הנמצא בשלבי עריכה

שבת וימי החול

שְׁבֶט מְשׁוֹשׁ לְבָנָו נִהְפֵךְ לְאָבֵל מְחֻלְוָו (איכה ה, טו). שְׁבֶט אוֹתוֹת שְׁבֶט, וְהוּא מְשׁוֹשׁ לִיבְנֵו. וְאִם נִהְפֵךְ ח"ו לְאָבֵל - מְחֻלְוָו, דָּאֵס נִעְמַט זִיךְ פֻּן דְּעַר וּוְאִכְן [-זה נובע מימות החול], הֵינְנו שְׂלָא הֶעֱבִיר אֶת יְמוֹת הַחֹל וְכִרְאוּי.

(שמע שלמה השלם והמפואר חלק הענינים אות קצז)

עיטורי קודש

לבו במחשבות זרות ומעורבות, אזי ביום השבת
המחשבות של ימי החול במחשבות חוץ ופיגול".
נמצאנו למדים, כי עיקר ההכנה לשבת תלוי בעבודת
התפילה שבימי החול. וזהו המוסיף באדם את
הקדושה היתירה ביום השבת.

זהירות ושמירה בימות החול

וכך איתא בספה"ק 'באר מים חיים' (פרשת יתרו):
"זכור את יום השבת לקדשו, כלומר זכרהו בששת
ימי החול, ואפילו מחד בשבת לשבתא, כמאמר חז"ל
(ביצה ט, א). שבכל השבוע תהיה יראתו על פניכם,
שלא תאבדו עוצם קדושתו ורוב בהירתו, וגודל
התעודות תענוג הפלא והקדושה והטהרה השורה על
ישראל ביום השבת קודש. ועל כן תזהר בכל ימי
החול לשמור את עצמך בכל דרכיך בבית ובחוץ ככל
אשר ביארנו עד הנה, באופן שלא יהיה שום עכוב
לעוצם הקדושה שבו מלשרות עליך, ולא יתהפך
ה'שבת' עליכם ליבשת, ולא יתקלקל קדושתו ח"ו,
ותמיד תזכרו את יום השבת לקדשו, כלומר להמשיך
הקדושה שבו עליך ועל כל העולמות".

ששת הימים מתחברים

ונפלאים הדברים המובאים בספר 'נפלאות חדשות'
(פרשת עקב), בשם הרה"ק היחידושי הרי"ם מגור
זצוק"ל, וכך לשונו:

"שבת היא כמו מגורה של פרקים, שעשויה פרקים
ונתחברו הפרקים להיות מגורה, כן כל ששת הימים
נתחברו לעשות מהם שבת, וכמו שאדם מנהיג
עצמו בששת הימים כן נעשה השבת", ע"כ.

משוש לב כל איש ישראל

יום השבת הוא משוש לבנו, זמן של קדושה
ושמחה. וביום השבת קודש שישו ושמחו כמקבלי
מתן נחליאל. כל אדם יכול להרגיש את אור השבת
וקדושתה, לשמוח ולהתענג בה בכל רגע ורגע.
אך כאשר האדם אינו חש את קדושת השבת, ולבו
אינו מתעורר בשמחה, שבתו נהפכת לו חלילה
משמחה לאבל. הסיבה לכך נעוצה בימי החול,
כשאדם לא חי את ימי השבוע בקדושה וטהרה, לא
יעלה בידו להרגיש את אור קדושת השבת. וכאשר
יתנהג בכל ימי השבוע כראוי, בוודאי ירגיש את
קדושת השבת ולבו יישש וישמח ביום השבת.
ובזה פירש רבינו את הפסוק באיכה: 'שְׁבֶט מְשׁוֹשׁ
לְבָנָו, נִהְפֵךְ לְאָבֵל מְחֻלְוָו', אל תקרי שְׁבֶט אלא
שְׁבֶט. כלומר, שְׁבֶט היא משוש לבנו, אך אם היא
נהפכת לחלילה לאבל, הרי זה נובע 'מחולנו' - מימי
החול שלא נתקדשו כראוי, הם שגרמו לכך.

תפילות ימות החול

יסוד הדברים הוא, שהרגשת קדושת השבת נובעת
מן העבודה בימי החול. כאשר ימות השבוע הם
כראוי, מסוגל האדם לקלוט את קדושת השבת.
רעיון זה מצאנו בהרבה מספרי החסידות, ונביא
אחדים מהם. וכך איתא בספה"ק 'נועם אלימלך'
(פרשת וישלח):

"הנה כפי הנהגתו של אדם כל ימי השבוע ימי
החול, במחשבות וטהרות בתפילה, אזי בשבת
קודש נתוספת בו קדושה יתירה יותר ויותר.
וכן להיפוך ח"ו, אם הולך שובב בדך

על הציון של הקדוש הזה, הוא ממש כמו שעומדים לפניו בחיים חיותו. (רבי אשר מסטאלין)

לפרטים אודות לינה במלון לודמיר באמצע השבוע,
ארגון קבוצות לשבתות, או הכנסת אורחים והמקווה בבית רבינו

04-30-10-900

או במייל: A02301122@GMAIL.COM

נא להתקשר למשרדי
הכנסת אורחים לודמיר

סיפור מאילנא דחיי

רבינו הקדוש • צדיקי דורו • הדבקים בחיים

דיבורי אש קודש וערפלי טוהר בחדרו הקדוש של הרוז'ינער

רבי שלמה מקארלין קנה שלימות אצל המגיד מורינו רבי דוב בער ממעזריטש זצ"ל, שהיה מלמד בכפר אחד, ותדיר עלה לרגל ממעזריטש ושם קנה שלימות...
"אחר הסתלקותו של המגיד ממעזריטש מסע למגיד מורינו רבי מיכל מזלאטשוב זצ"ל", המשך הרבי הקדוש רבי ישראל מרוז'ין ונס לפני שני חסידיו הניצבים ביראה רבה משני צידי חדר קדשו, "והנסיעה כך היתה - יונגע לייט האבן געזונגען א בויד, האבן זיי אים געזעצט אנטקעגן, און זיי זענען געזעסן אויבען [פירוש: אברכים שכרו עגלת מסע מסוככת, אותו הושיבו נגדם והם ישבו בראש]. וכאשר באו יחד לפני המגיד, נתן לרבי שלמה קארלינער שלום ולהם לא נתן, ואמר לרבי שלמה:
"עד מתי תהיה בנסתר?! בא זמן ועת שתתגלו לעין כל, יכולים אתם לעבוד את ד' בנגלה גם כן!"

י"ויהי כאשר שמעו היונגעלייט את הדברים האלה אשר יצאו מפי המגיד זי"ע, אזי בדרך חזרה לביתם, האבן זיי אים געזעצט אויבען, און זיי האבן זיך געשטעלט אויף די שטאגעס [פירוש: בחזרה לביתם הושיבוהו בראש, והם נתלו ועמדו על דופני העגלה, מרוב יראת כבוד] ומאז והלאה נתגלה לכל העולם."

המש"ך הסבא קדישא והלך אנה ואנה ממזרח למערב ופני מבהיקים, והמש"ך לדבר ולשוחח אודות הקדוש רבינו שלמה קארלינער, ובדבר מעשה הריגתו על קידוש ה' בכל פרטיו, אשר התרחש בדיוק חמישים שנים קודם לכן על אדמת לודמיר:

"ר' שלמה קארלינער היה משיח בן יוסף, לכן נהרג. הריגתו היתה ביד מאסקוויטער [חייל רוסי] אחד. ואמר בזו הלשון: איך האב אפילו דעם מאסקוויטער געקענט, ער איז געווען א אינקעדיגער [אפילו את החייל הכרתי, והיה צולע] והרג אותו בשבת, בעיר לאדמיר בעת שאחז הכוס של קידוש בידו, ער האט אים געשאסן [ירה בו] דרך החלון, ונפל הקאהל [הקליע] להיך של ר' שלמה. ורבע שעה מקודם זה נהרג בביתו א יונגעראמן [אברך] גם כן, ועמד הר' שלמה

אוהל הרה"ק מרוז'ין ובניו הק' בעיר סאדיגורא

אצלו ואמר 'י'ויהי נועם'. ואמרו לו: רבי הדם שותת מכם לכו אל מטבחכם, והוא לא שמע אליהם, רק עמד זמן הרבה ואמר כסדר 'י'ויהי נועם'. ואחר כך השיבו אותו על מטתו וחי עד יום רביעי, און האט קיין שום קרעכץ נישט געטאן [ולא הוציא מפיו שום אנחה כלל] רק אחז בידו לנגד עיניו הזהר הקדוש..."

ואחר כך פתח הצדיק הרוז'ינאי הקדוש ותיאר באריכות, את קורות אותו היום בעיר פראהבישט (עיריה במחוז ויניצה שבאוקראינה), אצל אביו הרה"ק רבי שלום שכנא, שהבטיח ליהודי העיר שלא יאונה לו כל רע כי אין כוונת החיילים אליו, כי הוא משיח בן דוד, ואילו רבי שלמה קארלינער היה משיח בן יוסף לכן נהרג על ידם. והמש"ך הסבא-קדישא בלבת אש קודש דיבוריו אודות השתלשלות הדברים איך שאביו התגדל בבית רבי שלמה מקארלין, וסיים במעשה שבאו אנשי לודמיר ביום ל"ג בעומר לבקש את רבי שלמה מקארלין לבוא לדור אצלם, ובתשובה שענה להם היה מרומו בו דבר הריגתו על קידוש ה'.

כל זאת דיבר הרה"ק מרוז'ין בדרך הליכתו מצד לצד בחדרו הקדוש, בשליחי שנת תר"ב, ערב ראש השנה תר"ג, ביקוד גדול ונורא והיה המקום לחרדת אלוקים.

(על פי ספר 'שמע שלמה' השלם והמפואר, מכתבי רבי יוסף ראט משמש בקודש אצל הרה"ק מרוז'ין זי"ע. לרגל מלאות 175 שנה להסתלקות הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין בן הרה"ק רבי שלום שכנא מפראהבישט, שחסה וגדל בבית מרן הקדוש רבינו שלמה קארלינער זי"ע)

סאדיגורא, שנת תר"ב, ערב ראש השנה. אימת מלכות וחרדת קודש עזה ריחפו מחוץ לחדרו של הצדיק מרוז'ין, מלך ישראל ותפארתו.

עם תום שנתיים מלאות נדודים מפרכים, הברחות גבול מסוכנות, ומסעי הימלטות נועזים מפני שלטון הצאר הרוסי, הצליח סוף סוף הצדיק רבי ישראל מרוז'ין לבוא למנוחת קדשו ונחלתו בעיר סאדיגורא, הסמוכה לעיר צ'רנוביץ שבבוקובינה, אשר באותה תקופה הייתה חלק מהאימפריה האוסטרית. שם המשיך את ממלכתו והנהגת צאן מרעיתו עד סוף ימיו.

דממה עמוקה שררה במבוא אשר לפני דלת חדרו של הרבי הקדוש. ספון הוא הצדיק לפני ולפנים, ורק מעצם הבטה לעבר הדלת הנעולה על ציריה, נופלת יראה גדולה ופחד מפני הדרו ועוזו של הרבי, ההייליגער רוז'ינער.

עמדו אז אותה עת, סימנה פלט שנת תר"ב ומעט לפני בואה של השנה החדשה תר"ג, שניים מהקרובים ביותר אל הסבא קדישא, והיושבים ראשונה בחצר המלכות - הלא המה רבי שמעלקא בנו של רבי משה לייב מסאסוב, ועמו רבי יוסף ראט משמשו הנאמן של הרבי הקדוש.

פנה רבי שמעלקא אל עמיתו רבי יוסף הגבאי, ולחש לו: "הבה נרשום היום קוויטלאך ונפרט על גבי הפתקאות לפני רבינו כל בקשותינו מלפניו, כי עד כעת לא היתה לנו שעת הכושר מלפני הצדיק מפרידה את כל צרכינו, היות והיינו עסוקים לפעול למענו של הצדיק ללא הפסק. אם כן כעת הוא הזמן הנכון והכשר לכן, להיכנס לפני ולפנים ולהיזכר לפני הצדיק לשנה טובה ומתוקה, שנת חיים טובים וברוכים, ואם לא עכשיו אמית..."

התיישבו אפוא השניים ורשמו איש איש את פתקתו אל הצדיק, בסילודין ובריאה עילאה, משם קרבו ועמדו אצל דלתו של הצדיק אשר מפרידה בינו לבין העם אשר מבחוץ.

ויאמר הרב רבי שמעלקא אל ידידו רבי יוסף: "אבקשך לתת לי להיכנס לפני הצדיק בראשונה ואזכיר את עצמי וכל משאלותי, ואחרי כן תבוא גם אתה ותיכנס".

וכנס רבי שמעלקא אל פנים החדר הקדוש, ורבי יוסף נותר ממתין מבחוץ. חלף הזמן והתקדם, וטרם נפתחה הדלת. רבי שמעלקא ספון בפנים החדר יחד עם הסבא-קדישא זמן רב וארוך מן הרגיל. חלפו עוד דקות ועוד זמן ארוך, והגבאי ר' יוסף תמה עד מאוד על מה ולמה מתעבב הוא רבי שמעלקא אצל הצדיק.

היות ומבאי ביתו והמשמשים בהיכלו, היה רבי יוסף ראט, לפיכך הרהיב עוז בנפשו והחל לדפוק על דלת הצדיק וקרא בקול אל הגבאי רבי שמאל הניצב בפנים. "שמואל, שמואל! פתח נא לי את השער!"

נפתחה הדלת בפניו של ר' יוסף הגבאי, וייכנס פנימה בצעדים מדודים ברתת ובזיע, ולפניו נגלה מראה נורא.

ר' שמעלקא עמד צמוד אל הכותל בפחד עצום ובפה חתום, הקוויטל עודנו בידו, והא טרם מסרו אל הצדיק. והרבי הקדוש מתהלך אנה ואנה מכותל מזרח לכותל מערב. שוב ושוב הלך ופסע כולו אחוז דבקות עצומה ונוראה, וקרן אור פניו כאש אוכלת.

נצמד הגבאי ר' יוסף גם הוא מפחד איום אל הכותל המזרחי שבחדר, למולו ניצב ר' שמעלקא נדחוק ברעך אל הכותל המזרחי, ושניהם מביטים בדמותו של השרף המתהלך בגן האלקים, בקול דממה דקה ובבערת אש מתלקחת.

המש"ך המחזה הנורא והמבהיל זמן רב, וכעבור מחצית השעה פתח הרוז'ינאי הקדוש את פה קדשו ואמר:

לְיָדֵי רַבְּנוּ שְׁלֹמָה // חִידָת הַשְּׁבוּעָה

חִידָה: מַה גֹּרֵם לָךְ שֶׁהַשְּׁבֵת תִּהְיֶה בְּאֵמֶת 'מְשׁוּשׁ לְבָבוֹ'?

הַפְתָּרוֹן לְחִידָה מוֹפִיעַ בְּעֵלוֹן זֶה.

כְּדֵי לַעֲנוֹת עַל הַחִידָה יֵשׁ לְחַיֵּי לָקוֹ לודמיר 02-3011122-02,

לְהַכְנִס לְשִׁלּוּחַ הַיְלָדִים - שְׁלּוּחַ מִסְפָּר 0,

וּלְפַעַל לְפִי הַהוֹרָאוֹת. הַזֹּכֵה יִקְבַּל זְכוּי לְרִכִּישַׁת מִתְּנֵה בִסְךָ 50 ש"ח.

אֵת הַתְּשׁוּבָה יֵשׁ לְהַקְלִיט עַד לְיוֹם רֵאשׁוֹן פְּרֻשַׁת לֶךְ-לֶךְ.

הַזֹּכֵה לְפְרֻשַׁת וְלֶךְ: שְׁמוּאֵל וַיְנַבְּרָג, יְרוּשָׁלַיִם

אוֹצְרוֹת וּמְשֻׁגִים

רַבִּי יִשְׂרָאֵל מְרוֹז'יִן

רַבִּי יִשְׂרָאֵל מְרוֹז'יִן, אָבִי וּמִסַּד שׁוֹשְׁלַת הַקְּדוֹשׁ מְלָכוֹת בֵּית רוֹז'יִן, נוֹלַד בְּיוֹם ג' תְּשָׁרֵי שְׁנַת תַּקנ"ז. הָיָה בְּנוֹ שֶׁל הַרְה"ק רַבִּי שְׁלֹמֹה שְׁכֵנָא מְפָרָאֵה־בִישֵׁט זי"ע - אֲשֶׁר גָּדַל בְּבֵיתוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל מְרָן רַבְּנוּ שְׁלֹמָה מְקָאֵרְלִין, יַחַד עִם אָחִיו הַגָּדוֹל רַבִּי יִשְׂרָאֵל חַיִּים, לְאַחַר שֶׁנִּפְטַר אָבִיהֶם הַרְה"ק רַבִּי אַבְרָהָם הַמְּלָאָךְ, בֶּן הַמַּגִּיד מְמַעְזְרִיטְשׁ זי"ע.

הַחַיִּים בְּלודמיר

הַחַיִּים בְּלודמיר בְּעֵבֶר וּבַהוּוֹה

רַבִּי שְׁלֹמָה דוד יְהוֹשֻׁעַ מְסַאֲלִינִים

בְּיוֹם ו' חֶשׁוֹן יַחַד יוֹם הַיַּאֲרֻצִּיט שֶׁל הַרְה"ק רַבִּי שְׁלֹמָה דוד יְהוֹשֻׁעַ (הַמְהַרְשֵׁד) מְסַאֲלִינִים, הָאֲדוּמִי"ר הַרְבִּיעִי בְּשׁוֹשְׁלַת הַקְּדוֹשׁ דְּסַלְאִינִים, בְּנוֹ שֶׁל מְרָן הַיְבִית אַבְרָהָם. נִקְרָא עַל שֵׁם מְרָן רַבְּנוּ ר' שְׁלֹמָה מְקָאֵרְלִין זי"ע, וְעִישׁ זְקִינִי: הַרְה"ק מְרַאדִּימִין, רַבִּי דוד מְקַאֲצֵק, וְדוּי"ז שֶׁל אָבִיו רַבִּי

הַרְה"ק הַרְשֵׁדִי מְסַלְוִינִים זי"ע הַיִּיד

לְמִוֹת גִּילּוֹ הַצַּעֲרִי, עַדֵּת סְלֵאִינִים כְּבֵר כְּלוֹא עִם יְהוּדֵי יִמ"ש, הַמְשִׁיךְ אֶת בְּפֹמְבִי בְּשִׁמְחָה שְׁבִתוֹת הָיָה פּוֹתַח בְּנִיגוֹן "שִׁמְחוּ הַנְּמַצִּיִּים שֵׁם, וְכֵן קִרְיַת הַמִּינְיָה מְלֵא דְבִקּוֹת בְּנִיגוֹן עַתָּה שְׁהוֹצִיאוּהוּ וּבַגּוֹאֵן לְמִסּוֹר נִפְשׁוּ עַל קִידוּשׁ שְׁמוּ בְּאַהֲבָה, בְּאִמְרוֹ: "הֲלוֹא מוֹבָא בְּמִדְרַשׁ שֶׁהַקְּב"ה צוֹבֵעַ אֶת לְבוּשֵׁי בְדֵם הַהַרְגוּיִם עַל קִדּוּשׁ שְׁמוּ, וְמָה יִכּוֹל לְהִיֵּת חָשׁוּב יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לְהִיֵּת רְשׁוּם עַל לְבוּשׁוֹ שֶׁל הַקְּב"ה?..." זְכוּתוֹ תִּגַּן עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.